

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

פנחס

גליון תמ"ז

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פנחס

המגיפה נעצרה בזכותו של פנחס * המשיך במעשה הקנאות של לוי * קנאות בזכות החתם סופר * קנאות הפורצת מעומק הלב * נקמה על ידי השפעת חסדים * מבזים אותו שלא יתגאה * מחילת עוונות בברית * גילוי אליהו * אשרי מי שראה פניו בחלום * רועה ישראל ולא את עצמו * משה רבינו החשיב עצמו כעובד העיר * להלוק נגד רוחם * קודם לה' ואח"כ לבני אדם * המלאכים ניזונים מריח קרבנות ישראל ונעשים אלהים * קרבן התמיד * בין המצרים הזמן מסוגל להתדבק בה' * הרה"ק מלובלין הרגיש במיטה שנעשה בעצבות

פִּינָחָם בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הָשִׁיב אֶת חַמְתִּי וְגו'
 בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בִּקְנָאָתִי (כה, יא).

המגיפה נעצרה בזכותו של פנחס

בישראל על ששתקו ולא מיחו בידו, ולא היה מי שיעשה משפטו, אז עמד פנחס ומסר נפשו על קדושת שמו יתברך ועשה משפטו בזמרי, אמר הקב"ה די בזה לשכך את כעסי.

בתולדות יצחק פירש לפי המדרש כוונת הפסוק, דהנה אחר שהיתה מגיפה גדולה בישראל ונפלו כ"ד אלף אנשים מישראל, היו בני ישראל יכולים למעון, שפנחס שהרג את זמרי לא הועיל כלום במעשהו, שהרי לא מעשהו של פנחס גרם לשכך את

במדרש רבה (כ, כה) מביא משל למה הדבר דומה, למלך שהיה מהלך בדרך, ופגע בחבורה של בני אדם, בא אחד מהם וקילל את המלך, נתמלא עליהם המלך חימה, וביקש להרוג את כל בני החבורה, עמד אחד מהם והרג את זה שקילל את המלך, וכשראה המלך דבר זה מיד שככה חמתו.

וכמו כן היה גבי פנחס, שהקב"ה נתמלא בחימה על מעשהו של זמרי, וחשב לעשות ח"ו כליה

ולוי הרגו את בני שכם), וזה (זמרי) עמד
ופרץ גדר שגדרו הזקנים, אין כאן
אדם מישראל שיהרגנו?! יהרג על
ידי!

היכן הם האריות?! (היינו שבט יהודה
ודן, דכתיב (בראשית מט, ט) 'גור
אריה יהודה', וכן כתיב (דברים לג,
כב) ('דן גור אריה') היכן הם
הזאבים?! (שבט בנימין דכתיב (בראשית
מט, כז) 'בנימין זאב יטרף') וכיון
שראה שאין אדם מישראל עושה
כלום, מיד עמד מתוך סנהדרין
שלן, ונטל את הרומח בידו והלך
והרג, והשיב חימה מישראל,
שנאמר 'השיב את חמתי' וגו' (עי'
בתלמוד ירושלמי סנהדרין פ"י ה"ב).

מבואר מכאן, כי מעשה הקנאות
של לוי בשכם, השאיר
רושם גדול, אשר נחקק בנפש
צאצאיו לדורות עולם, הן במעשה
העגל כאשר נאספו כל בני לוי
בשער המחנה והרגו את החוטאים
בנפשותם, וגם בפרשת זמרי, שכח
השפעתו של לוי נתעורר אצל
פינחס קנאה לקום מתוך המחנה
ולקנא קנאת ה' צבאות.

חמתו של הקב"ה, אלא מותם של
כ"ד אלף מישראל שהקב"ה נקם
מהם על העבירה שעשו. לכן אמר
פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן
השיב את חמתי מעל בני ישראל
בקנאו את קנאתי בתוכם 'ולא
כליתי את בני ישראל' בקנאתי,
דהיינו שידעו בבירור שנעצרה
המגפה רק בזכות מעשהו של
פנחס, שאם לא הוא, לא היה
נשאר שריד ופליט מישראל ח"ו.

המשיך במעשה הקנאות ש' 5

במדרש אנדה איתא, אמר רבי
ירמיה לעולם שבטו של
לוי קנאין, במעשה עגל מה כתיב
שם (שמות לב, כז) 'ויעמוד משה
בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי
ויאספו אליו כל בני לוי', והחטא
הזה (של זמרי) היה גדול ממעשה
העגל, ובמעשה העגל עמדו בני
לוי, וגם כאן עמדו בני לוי.

שכיון שראה פנחס מעשה זמרי,
אמר: זקני (לוי) וזקנו של
זה (שמעון שזמרי נהיה משכמו) עמדו
וגדרו הפרצה הזאת בשכם (כי שמעון

קנאות בזכות החתם סופר...

סופר היה גדול כוחו לקנא קנאת ה', וללחום כנגד המשכילים ועוקרי הדת למיניהם, על כן רציתי כעת שזכותו של החתם סופר תלך עמי לבטל את המלשינות של המשכילים, ולכן קראתי לך כנכדו של החתם סופר שתבוא עמי.

והרי יסוד זה נתבאר כבר בדברי המדרש הנ"ל, שכל המקנא קנאת ה' צבאות, נחקק זכות זה ביוצאי חלציו, כמו שראינו אצל בני לוי, שרוח הקנאות השאיר חותם לעד בזרעו אחריו.

קנאות הפורצת מעומק הלב

מסופר על חסיד קארלין שהגיע לעיר וויען, בתקופת מגוריו של הרה"ק ר' ישראל מטשארטקוב זי"ע, והחסיד נכנס אליו ביום רביעי ושאלו: היות ובדעתו להתפלל בשבת בבית מדרשו, האם יכול לצעוק בתפלה, כמנהג חסידי קארלין שמתפללים בקול צעקה?! השיב לו הרה"ק: אצלנו לא צועקים, אלא מתפללים בשקט, כיאה לפני מלך מלכי המלכים.

באלו הדברים נבין ונשכיל פשר הסיפור דלהלן (מובא בספר מאיר עיני ישראל) פעם אחת הוצרך הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל להתייצב לפני המלכות, כדי לבטל גזירה קשה שריחפה על מוסדות התורה מחמת הלשנה של המשכילים, לפני צאתו קרא לאחד ממשפחת קארניצער מנכדי מרן החתם סופר זי"ע שיבוא יחד עמו. חשב הלה לתומו, שהחפץ חיים קרא לו להצטרף אליו כדי שהוא ידבר לפני המלכות.

אולם למרבה הפלא לא כך היה, שכאשר הגיעו לשם, פתח החפץ חיים את פיו ודיבר בעצמו כל אשר על ליבו לביטול הגזירה, ואכן דבריו עשו פירות ועלה בידו לפעול לבטל את הגזירה. כאשר יצאו משם פנה החפץ חיים לאיש שהתלווה עמו ואמר לו: כי יכול הוא לשוב לביתו בשלום, שאל אותו: למה הוצרך שיבוא ללוותו?! הסביר לו החפץ חיים: כיון שזקיני הגדול בעל החתם

בליט ברירה השתדל החסיד להתאפק בעת התפילה ולא לצעוק בקול, אבל כאשר הגיע לתפילת 'נשמת כל חי' נתמלא ליבו על גדותיו, ולא היה יכול יותר להתאפק, עד שהתפרץ בצעקה למלכו של עולם מעומק ליבו. לאחר השבת כאשר נכנס להפרד מהרה"ק, התנצל לפניו שלא היה בידו לשלוט על רוחו, אמר לו הרה"ק: תנוח דעתך, כך ראוי להתפלל, הרי צעקה היא אחת מלשונות התפלה!

דבר זה ניתן להעמיסו בכוונת הפסוק (תהלים קו, ל) 'ייעמוד פנחס ויפלל', דתיבת 'ויפלל' יש בו שתי פירושים, כפירש"י שהוא לשון הריגה, וכמו"כ הוא לשון תפילה (ברכות כו, ב). ובא להורות בזה, שהקנאות צריך להיות כפי הצעקה בתפלה, כמו צעקה שמכין את עצמו לזה כבר מאמצע השבוע אין זה חלק מהתפילה, כמו כן גדר הקנאות האמיתית היא רק כאשר פורצת מתוך עמקי לבו הכואב על כבוד שמו המחולל, שהולך ברחוב ורואה רכב הנוסעת ביום השבת, ומתפרץ מלבו צעקה למחות כדת וכדין על עלבונה של תורה, זוהי מחאה לשמה, אבל אם 'ביום רביעי' כבר חושב בדעתו לעשות מעשה קנאות בעוד ימים אחדים, כגון שילך ויחפש היכן שיש רכב שנוסעת בשבת כדי שיוכל למחות, סימן הוא שאין כוונתו לשם שמים, ואין זה קנאות לשמה, רק מוכיח שיש לו נגיעות עצמיות וכדומה, כי קנאות לאמיתה הוא רק כאשר בוקעת ועולה מעצמה בדרך הצעקה בתפלה.

החסיד התפלא מאוד לדבריו, שהרי ביום רביעי אמר לו להיפוך מזה, וכאשר הרה"ק ממשארטקוב הבחין בתמיהתו, פתח והסביר לו: כאשר באת אלי כבר ביום רביעי, לבקש רשות שתוכל לצעוק ביום השבת, לא הסכמתי לזה, כי התפילה צריך להיות מעומק הלב, ולא בצעקה, כי הצעקה אינה חלק מהתפילה. אבל צעקה היוצאת מתוך כוונת הלב מגלה על איכות התפלה, וצעקה כזו - הבא מתוך דביקות בהקב"ה, היא אחת מלשונות התפלה!

החסיד התפלא מאוד לדבריו, שהרי ביום רביעי אמר לו להיפוך מזה, וכאשר הרה"ק ממשארטקוב הבחין בתמיהתו, פתח והסביר לו: כאשר באת אלי כבר ביום רביעי, לבקש רשות שתוכל לצעוק ביום השבת, לא הסכמתי לזה, כי התפילה צריך להיות מעומק הלב, ולא בצעקה, כי הצעקה אינה חלק מהתפילה. אבל צעקה היוצאת מתוך כוונת הלב מגלה על איכות התפלה, וצעקה כזו - הבא מתוך דביקות בהקב"ה, היא אחת מלשונות התפלה!

ממעזריטש זי"ע לפרש נוסח אמרינו בזמירות לשבת קודש, 'משוך חסדך ליודעך אל קנא ונוקם', על פי משל למי שהיה אהוב וחביב בעיני מלך רחום וחנון, ונכנס בו רוח שטות, והרים יד במלך ובכבודו, וישבו כסאות למשפט ונמנו וגמרו להרגו או ליסרו ולהכותו, ויען המלך ויאמר: כי נכמרו רחמיו על אהובו, ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי, וגם מה בצע כי נהרגהו או נכהו, מעתה לא תהיה יראתו בכח רצונו כי אם בהכרח, מכח יראת יסורי עונש, ולא בזה בחרתי, על כן לא זה הדרך ישר לפני, כי אם למחול ולהעביר על מדותי נגדו, ואגדלנו וארוממנו ואשים את כסאו ממעל לכל השרים, שיזכה לשבת אצלי, והוא יודע בנפשו אשר לא טוב עשה, ובזה עצמו יתבייש ויכלם מאד, וזה יהיה קשה בעיניו יותר מכל העונשים, כי יאמר בלבו: מה עשיתי נגד מלך מוחל וסולח רחום וחנון, וטובה מרדות אחת בלבו יותר מכמה מלקות, ובכן תהיה אהבתו ויראתו מתוך רצון ולא בהכרח, וזהו

ולכך אמרו חז"ל (סנהדרין פב, א) לגבי הקנאות 'הלכה ואין מורין כן'. כי עצם השאלה האם לעשות הקנאות או לא, מוכיח שאין זה הקנאות עליה דיברו חז"ל, ולכן אין מורין כן, כי קנאות אמיתית היא הפורצת מתוך כאב לבבו בראותו חילול ה', עד שמגודל הכאב אינו יכול לעצור ברוחו, ואפילו אין בו שהות ומחשבה לשאול עליה, שאינו מפקפק בדבר אלא תיכף ומיד מקנא קנאת ה', לבער את הרע מתוך מחנה בית ישראל, קנאות כזו הוא מצוה.

וכך היה מעשהו של פנחס. שלא היה יכול לסבול חילול ה' שנתגלה לעיניו, ובערה בקרבו הקנאות לכבוד מלכו של עולם, עד שמתוך כך עשה את מעשהו, ולכן זכה להשיב בזה את חרון אף ה' מעמו, ולעצור את המגיפה, מפני שזה היה קנאות באמת ובתמים.

נקמה על ידי השפעת חסדים

בספר ייטב לב ביאר כוונת הפסוק על פי דברי הרה"ק המגיד

מבזים אותו שלא יתגאה

ברש"י פי', פינחס בן אלעזר בן
אהרן הכהן, לפי שהיו
השבטים מבזים אותו, הראיתם בן
פוטרי זה שפיטם אבי אמו עגלים
לעבודת אלילים, והרג נשיא שבט
מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו
אחר אהרן.

דבר נחמד מביא בספר במדבר
יהודה (להרה"ח אברהם יהודה
וורטהיימר ז"ל, בונה ומקים ביהמ"ד 'בית הלל'
בבני ברק) דלכאורה צריך להבין אין
יתכן שהשבטים היו מבזים מי
שהציל את כלל ישראל מכליון!!
ושמעתי שמה שהשבטים ביזו
אותו, היתה כוונתם לטובה, שלא
יתגאה במעשה גבורה שעשה,
ויאבד הכל.

עוד י"ל על פי ששמעתי שהרה"ק
הדמשק אלעזר מויוניץ זי"ע,
בעת שחלה ושכב בירושלים
במיטת חוליו (במלון באב"ד), ביקש
ממקורביו שילכו ברחוב וידברו
עליו דברי גנות, וכעין שהיה דרכו
של הרה"ק משינאווא זי"ע, שהיה
חולק על כמה מנהגים של אביו

שאומרים 'משוך חסדך ליודעך
א-ל', שנוהג במידת א-ל שהוא
בחינת חסד, ובזה עצמו הוא 'קנא
ונוקם', עכ"ד.

והיינו דכתיב (תהלים קו, ל) 'ויעמוד
פנחס ויפלל', ואמרו חז"ל
(סנהדרין פב, ב) 'עשה פלילות עם
קוננו', כלומר שדיבר לפני הקב"ה
כדברים האלה האמורים, כדי
להשיב חמה, שביקש מאת הקב"ה
שימחול להם ולא יכלה אותם,
ומזה עצמו יבושו ויכלמו בעיני
עצמם, כי חטאו נגד מלך רחום
וחנון הטוב והמטיב עמהם, ולמות
לא נתנם, וזה יהיה הנקמה
בעיניהם.

וזהו שאמר הכתוב 'השיב את
חמתי מעל בני ישראל
בקנאו את קנאתי', פרש"י 'בנקמו
את נקמתי', ומה תהא הנקמה
בהם?! לא על ידי יסורים
ועונשים, רק על ידי 'ולא כליתי
את בני ישראל בקנאתי' שימחל
ויסלח להם, ודבר זה יחשב להם
כמדקרות חרב, ויתחרט על
חטאתם.

הקהל יהיה להם עבירות, אמר לו השי"ת שיכפר לכל הקהל שעומד שם.

ובאגרא דפרקא מפרש לפי זה מאמר הכתוב 'תחת אשר קינא לאלקיו ויכפר על בני ישראל', דכיון שפנחס זה אליהו קינא לאלקיו, ואינו יכול לסבול עובדי עבירה, לכן ויכפר על בני ישראל.

גילוי אליהו

הגאון רבי אליהו לאפיאן זצוק"ל בא להרה"ק השפת אמת מגור זי"ע לבקש ברכה שיזכה להפקד בזרע של קיימא, ענה לו השפת אמת: יהודי שיש לו גילוי אליהו צריך לבא אלי לבקש ברכה?! השיב רבי אליהו ואמר: ליהודי שיודע שיש לי גילוי אליהו, אכן ממנו אני בא לבקש ברכה!

אשרי מי שדאה פניו בחלום

סיפר הרה"ק האמרי חיים מוויזניץ זצ"ל, זקני הק' התורת חיים זי"ע אמר: בזמר 'אליהו הנביא' של מוצאי שב"ק אנו אומרים

הרה"ק מצאנו זי"ע, ובשעת הלוייתו אמר למקורביו: על ידי זה שדיבר עליו, החזיקו בעולם הזה עוד שלש עשרה שנה! כי היה גזירה בשמים שצדיק הדור יסתלק לעולמו, ועל ידי שחלק עליו, גרם שבשמים שלא יחשיבו אותו לצדיק הדור!

וכמו כן יתכן לבאר במעשה פנחס, שיכול להיות שהוא בעצמו ביקש זאת שהשכטים יבזו אותו, שלא יבוא לידי גאות ויאבד כל זכותו ושכרו.

מחילת עוונות בבדית

איתא באגרא דפרקא (אות קמ"ו) בשם הרה"ק ר' שלמה מקארלין זי"ע, שאמר בשם המדרש, דבשעה שאמר הקב"ה לאליהו שיצטרך להיות בכל ברית מילה שבישראל, אמר אליהו אתה ידעת שאני מקנא לשמך יתברך, ואם יהיה בעל ברית בעל עבירה לא אוכל לסבול להיות שם, והבטיחו השי"ת שיכפר להבעל ברית ואז יהיה ריקן מעבירה, והשיב עוד אפשר המוהל או

כך, כי מי הוא זה ואיזהו אשר
מלאו לבו לעשות כן, והעיו לשבת
על כסא אבי?!

לפתע שמעתי את אבי אומר
לאורחו: אליהו! דא איז
מיין חיימ'ניו, איך וויל איר זאלט
איהם בענטשין (אליהו, הנה חיים שלי,
רצוני שתברכהו) נבהלתי מאוד וכיסיתי
את ראשי, והרגשתי שתי ידיים
מונחות על ראשי, והתברכתי
ממנו! ואז הצצתי מבעד לכסת
על פניו, וראיתי את פני קדשו,
ולכן אם אראהו בחלום אכירהו,
שהרי ראיתי אותו גם בהקיץ! (שרפי
קודש עמוד תכט)

'אשרי מי שראה פניו בחלום',
ולכאורה קשה: וכי מי יודע איך
נראה אליהו הנביא, שאם יראהו
בחלום יכירהו וידע כי הוא זה,
הלא מעולם לא ראהו?! וסיים
ואמר: אני אם אראהו בחלום
אכירהו, כי ראיתי בהקיץ אצל
אבי הרה"ק האהבת שלום זי"ע!

ומעשה שהיה כך היה: בילדותי
הייתי ישן במיטה אחת
עם אבי, לילה אחת התעוררתי
מהשינה, לקול שיחת אבי עם מאן
דהוא, והנה ראיתי איש זקן ופניו
מאירות יושב על כסא אבי, ואילו
אבי יושב בצד, חרה לי מאוד על

אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵיהֶם וְגו' וְלֹא תִהְיֶה
עֲדַת ה' כְּצֵאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רֵעָה (כו, י"ז).

דועה ישראל ולא את עצמו

להרבות הונו ורכושו, נמצא שאין
הוא רועה את צאן אלא לעצמו
ולהנאתו, ואם יגיע סכנת נפש, מיד
מסיר השגחתו מהצאן, וכל אשר
לו יתן בעד נפשו, כגון שיכוא ארי
או דב, ישאיר מאחריו את הצאן
לביזה ולמשיסה, והוא יברח לנפשו.

בספר כתב סופר מבאר הכוונה
בזה, דהנה אף שאנו רואים
איך הרועה של הצאן שהוא דואג
ומטיב לצאנו, אבל באמת אין
כוונתו לטובת הצאן, כי אם

החשיב את עצמו לאיש מורם מעם, רק חשב עצמו כשליח בעלמא, ובאמת כל ישראל טובים ממנו, והוא איננו רק כדופק בבית הכנסת וכעובד העיר, וחשב שלדבר הזה גם בניו ראויים וכדאים, ובודאי שהם ימלאו את מקומו, על כן כאשר ביקש על מנהיגי ישראל, לא אמר רק 'אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם' דהיינו שיהיו כשליח בעלמא, אבל הקב"ה אמר לו לא כן אתה בעיני, אלא אני צריך איש אשר רוח בו, דהיינו המנהיג צריך להיות איש מורם מעם, משכמו ולמעלה, וגם אותו המנהיג לא יגיע למדרגותך הגדולים, אלא שצריך אתה ליתן 'מהודך עליו' ולא כל הודך, שאין לך אדם בישראל אשר ראוי לקבל כל הודך.

אמנם לא כן הוא 'רועה ישראל', שמוסר נפשו לטובת הצאן קדשים עם ה', ולא רועה את עצמו אלא את הצאן, ויצא לפניהם ויבוא לפניהם, וגם בעת הסכנה יעמוד הרועה בראש החלוצין ויצא לפניהם, לא כרועה צאן שאם יבוא השודד מלפני הצאן ימלט הוא מאחרי הצאן, אלא רועה ישראל ילך ויבוא לפניהם דוקא, וזה שאמר משה 'ולא תהיה עדת ישראל כצאן אשר אין להם רועה', כי הרועה בורח בשעת הסכנה, אבל מנהיג ישראל עומד בראש המחנה בעת סכנה, ושומר על בני ישראל מכל צרה.

משה רבינו החשיב עצמו כעובד העיד

בחתם סופר כתב לבאר, כי משה רבינו ברוב ענוותנותו לא

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן אִישׁ
אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְגו' (כו, יח).

פירש"י, 'אשר רוח בו', כאשר
שאלת שיוכל להלוך

להלך נגד רוחם

לכ, כב) 'והייתם נקיים מה' ומישראל', קודם צריך הרב להשגיח על קיום התורה והמצוות בכדי לצאת ידי שמים, כמפורש בפסוק 'והייתם נקיים מה' ומישראל' מקודם 'מה' ואחר כך 'מישראל', אבל מי שמדפך את הסדר הזה, שרוצה למצוא חן בעיני 'ישראל' תחילה, ורק אח"כ 'בעיני ה'', סופו שאינו מצליח לא בזה ולא בזה (מובא בספר טללי אורות).

כנגד רוחו של כל אחד ואחד. בייטב פנים ביאר שבא להורות שמנהיג אמיתי צריך להזהר שלא להלוך לפי רוחו של כל אחד ואחד, אלא בעת הצורך ילך גם כנגד רוחם, דכאשר אינם רוצים להתנהג בדרך התורה, אל יבהל בקרבו ויוכיח אותם על מעשיהם הרעים, ולוורז אותם לילך בדרכים טובים וישרים.

קודם לה' ואח"כ לבני אדם

נמצא מזה, שהמנהיג מותר לו למצוא חן בעיני ישראל, ולמלאות את שאלתם ובקשתם, רק בתנאי, שאותו הדבר ישר הוא בעיני ה'.

פעם ביקש אברך אחד מהגאון החפץ חיים זצ"ל, שידריכהו כיצד צריך רב לנהוג עם בני קהילתו בכל הענינים! השיב לו החפץ חיים: הכתוב אומר (כמדבר

וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קִרְבָּנִי לְחֹמֵי לְאֻשֵׁי רֵיחַ נִיחֹחֵי וּגו'
לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לֵה' (בב, ב-ו).

הרי"ם זי"ע שאמר, שבכל יום נשפע שפע בכל העולמות כפי הצורך, אבל על ידי הקרבת הקרבנות אשר בני ישראל מפרישים מעצמם ומקריבים אותם

המלאכים ניזונים מדיח קרבנות ישראל ונעשים אזהבים

בספר ליקוטי יהודה מביא בשם זקינו הרה"ק החידושי

ואם כן איך נזכה להזין את המלאכים כדי שיושר יליצו בעדינו, אבל יתכן לומר על דרך אמרם ז"ל (מנחות ק, א) 'כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה', ולפי זה נמצא דבלימוד התורה עושים גם את הפעולות האלו, שנחשב כאילו הקריבו קרבנות לריח ניחוח לפני ה'.

ועוד דרך איך שיכולים לפעול השפעות אלו, הוא על ידי נתינת לחם לעניים, כמו שכתב החיד"א ז"ל בספר מדבר קדמות (מערכת ע' אות ב') בשם רבינו אפרים ז"ל 'שהנותן לחם לעניים כאילו הקריב כל הקרבנות על גבי המזבח, וזהו שכתוב 'את קרבני, אם אתה רוצה להקריב קרבנות בזמן הזה שאין ביהמ"ק?! 'לחמי לאישי', תתן לחם לאישי, לאנשים שלי, הכוונה להעניים הרעבים ללחם, ואי אפשר לתאר ולשער גודל הנחת רוח הנגרם בזה בשמים, שהרי מעלה ריח ניחוח של קרבנות לרצון לפני ה'.

בבית ה', זה גורם לתוספות שפע של אלפים ורבבות פעמים כהנה, וההוספה הוא יותר על העיקר, וכאשר המלאכים ניזונים מריח קרבנות ישראל, המה נעשים אוהבים לישראל, ומכל המקטריגים נעשו סנגורים ומליצים בעד ישראל, ונעשה שלום בכל העולמות, וזהו 'את קרבני לחמי לאשי', היינו מה שהמלאכים ניזונים ממנו, הוא 'ריח ניחוח' לה', ובזכות זה בודאי יושר יליצו בעדינו חיות אש.

ומביא עוד בשם הרה"ק רבי בונם מפרשיסחא זי"ע שאמר בהמשך הכתוב 'עולת תמיד העשויה בהר סיני', 'העשויה' פירוש שכבר נעשה ונגמר דבר זה 'בהר סיני' בעת קבלת התורה, שיתקבל לפני הקב"ה עולת תמיד מבני ישראל, ושהיה 'ריח ניחוח' לפני ה'.

ואפשר להוסיף על זה, שגם כהיום שאין לנו בית המקדש, ואין מקריבים קרבנות,

את הכבש אחד תעשה בפקר ואת הכבש השני תעשה

בין הערבים (כח, ד).

קרבן התמיד

לבכות על חורבן בית המקדש, על

אחת כמה וכמה בימי בין המצרים, אשר מתחילים משבת זו, ומאידך גיסא הוא זמן המסוגל ועת הכושר להתקרב ולהתדבק בהקב"ה, כמו שכתב בספר עבודת ישראל (פרשת

מסעי) בשם הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע, לרמז בפסוק (איכה

א, ג) 'כל רודפיה השיגוה בין

המצרים', דהיינו כל מי שרודף

להמליך את הבורא, יוכל להשיג

יותר דווקא בימים אלו בין

המצרים, משל למה הדבר דומה,

דכאשר השר יושב בביתו אז

אימתו מוטלת אשר לא כל איש

ואיש יכול לבא פנימה, מה שאין

כן אם השר עובר בשווקים

וברחובות חוץ לפלטרין שלו, אז

הוא קרוב לכל קוראיו, ויאזין

שוועת כל הקוראים בשמו, וכן

הנמשל, לדעת כי בזמן הזה 'כי

כצפור נודדת מקנה' וגו' (משלי כז,

ח), 'לכן בבין המצרים הוא העת

המסוגל מאוד לכל אדם להתקרב

אל מלכו של עולם.

מעשה בחסיד אחד שהיה סוחר

בכבשים, שהגיע אל רבו

הרה"ק האוהב ישראל מאפטא

זיע"א, והתאונן לפניו על הקשיים

הרבים שיש לו בגידול הצאן,

לפתע פרצה אנחה גדולה מעומק

לבו המהור של הרה"ק מאפטא,

ואמר: אתה מדבר על הכבשים

שלך, בעוד אתה מתעלם לגמרי

מהאסון הכבד שקרה לעם ישראל

הבוקר! נבהל החסיד ושאל: היום

בבוקר? איזה אסון אירע? לא

שמעתי דבר!

השיבו הרה"ק מאפטא: כפי

הנראה שכחת שבית

המקדש עומד בשיממונו, ובני

ישראל לא יכולים להקריב הבוקר

את קרבן התמיד, בעוונותינו

הרבים לא זכינו לקיים את הכתוב

'את הכבש אחד תעשה בבוקר'.

בין המצרים הזמן מסוגל להתדבק

בה'

ואם בכל השנה צריך בכל יום

הרה"ק מלובלין הרגיש במיטה שנעשה בעצבות

הרה"ק ר' יוסף מאוסטילא זי"ע

(בן הרה"ק ר' מרדכי מנעשכז)

זי"ע), נודע לו פעם שהרה"ק החוזה מלובלין זי"ע עומד לנסוע דרך עירו אוסטילא, ולהנפש שם קצת, ורצה שיתאכסן אצלו. אמנם ידע, דבאשר הרה"ק מלובלין שוכב לנוח על מטה של אחרים, לפעמים הוא צועק ואומר: עם שטעכט מיר (זה דוקר אותי), על כן קרא אליו בעל מלאכה ירא שמים, וציוהו לעשות מטה חדשה בשביל הרבי, שלא ישן עוד עליה שום אדם, וציוהו שיטבול קודם עשייתה, ויעשה אותה במחשבה טהורה. והבעל מלאכה התיירא להכניס עצמו בדבר, אכן לא הרחיב עוז בנפשו לסרב לפקודתו של הרב, וקיבל על עצמו העבודה, והתחיל לעשות את המטה בשפלות ובהכנעה ובשברון לב גדול, בידעו מי הוא הקדוש אשר ישכב עליה.

כאשר גמר את המלאכה הביאה מיד להרב ר' יוסלי, והוא

הכניסה לבית מיוחד ונתן עליה כרים וכסתות נקיים וחדשים לאיש אלוקים כזה, והעמיד שם כסא שלחן ומנורה, וסגר את החדר על מנעול, ואת המפתח לקח אצלו, כדי שלא יכנס לשם שום אדם. לאחר כמה ימים בא הרה"ק מלובלין, ור' יוסלי יצא לקראתו, ובקשהו שיתאכסן אצלו, והרה"ק נענה לבקשתו, נתמלא ר' יוסלי שמחה, והכניסו לחדר שהכין לו, והראה לו את המטה שעשה בשבילו, וסיפר לו שאיש ירא שמים עשאה, וביקשו שישכב לנוח קצת.

הרה"ק עשה כן, אבל תיכף כששכב עליה התחיל מיד לצעוק בקול: געוואלד, עם שטעכט מיך (הוי, זה דוקר), ר' יוסלי בשמעו הצעקה של הרה"ק נבהל מאד, ועלה בדעתו לבקשו שישכב על מטה שלו, אבל ירא שמא יצעק כן גם על ממתו, ולא ירצה לשכב עליה, לסוף החליט להציע להרה"ק שישכב על ממתו, ונענה לו, כשקם הרה"ק משנתו אמר לו: טוב מאוד! החייתני, שמח ר'

יוסלי על כך, ושאל לו: מדוע
 אמר הרבי על המטה החדשה
 שדוקרת לו, והלא איש ירא שמים
 עשאה לכתחילה בשביל הרבי,
 השיב לו הרה"ק מלובלין בזה"ל:
 חם וחלילה! המטה כשרה מאוד,
 אלא שנודפת ממנו מרה שחורה,
 מחמת שנעשתה בימי בין
 המצרים, והבעל מלאכה היה ירא
 שמים, והיה מתעצב על חורבן
 בית המקדש בשעת עשייתה.
 ומוסר השכל הנלמד מכאן,
 מדריגת בעלי המלאכה
 הפשוטים של דורות הקודמים,
 דאף כאשר עשה מטה בתקופה
 זו, היה צערו ניכר בקרבו על חורבן
 בית המקדש.

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיימנט ליין
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

